

11 d'agost
Santa Susanna

**Celebrem la diada
de la nostra patrona**

Parlaments
2026

Benvinguts, benvingudes. Ens trobem aquí per celebrar la diada de Santa Susanna la festa de la institució.

Aquest any és un any especial per mi, perquè puc viure com funciona tot el servei i la dinàmica de la casa.

Estic contenta de tenir aquest servei a Caldes. És una ajuda per a les persones malaltes que ho necessiten. Ens permet gaudir d'una relació més propera amb la família i evita que ens hàgim de desplaçar fora del municipi. En moments de malaltia, s'agraeix especialment.

És una sort comptar amb el personal de Santa Susanna: són com àngels cuidadors. Tenen una dedicació plena, amb il·lusió i alegria. I molta paciència i professionalitat. Estic agraïda de les seves atencions. M'ha sorprès la joventut del personal auxiliar i el fet que també hi hagi molts nois. Alguns han sigut alumnes meus. M'ha sorprès gratament, perquè veig que són nois i noies amb valors que s'han dedicat a ajudar els altres. M'agrada pensar que vaig sembrar una llavor quan eren alumnes de l'escola.

Hem d'acceptar el que ens toca viure en cada etapa de la vida. I tenir persones disposades a ajudar-te fan més fàcil seguir endavant.

Esperem que l'any vinent puguem tornar a reunir-nos per celebrar de nou la diada de la nostra patrona.

MONTSERRAT CORTADA

Usuària de la Fundació Sociosanitària Santa Susanna

Bona tarda a tothom. Residents, famílies, equip professional i autoritats presents.

Fa tot just sis mesos que el meu pare forma part d'aquesta gran casa que és la Fundació Santa Susanna.

Avui, en un dia tan assenyalat com la diada de la nostra patrona, és un autèntic honor tenir l'oportunitat de ser una de les veus en representació de tantes famílies que compartim aquest mateix camí i aquesta mateixa confiança.

El lema que enguany ens convoca és bell i profund alhora: "Caminem cuidant".

Què vol dir caminar cuidant? Vol dir fer passes conjuntament, dia a dia, respectant el ritme de cadascú.

Significa acompanyar les persones grans en aquesta etapa de la vida amb una mirada d'absoluta dignitat, reconeixent tot el camí que elles ja han recorregut prèviament.

Cuidar no és només una tasca professional; és un art d'humanitat, de presència i d'amor discret.

Cada jornada, pas a pas, demostreu que una residència no és només un espai físic, sinó una autèntica llar on la vida continua amb sentit, caliu i companyia.

I tot això no seria possible sense l'excel·lent equip humà de la Fundació. Us vull expressar el meu agraïment més sincer a tots vosaltres:

A bugaderia, administració i gestió, peces clau perquè tot funcioni amb precisió.

A l'equip de cuina, pel gust i l'escalf en cada àpat.

A neteja i manteniment, per tenir cura d'un entorn segur, net i acollidor.

A les auxiliars, mans i ulls incansables amb tanta tendresa i proximitat diària.

A les infermeres, per la constant atenció i la tranquil·litat que ens transmeteu.

A l'equip mèdic, per la guia experta i el rigor en la salut de tothom.

Als psicòlegs i treballadors socials, per cuidar emocions i acompanyar residents i famílies.

A la terapeuta ocupacional i a l'educadora social, per activar i donar vida al dia a dia.

I a recepció, la primera i acollidora cara visible d'aquesta casa.

L'equip és tan gran que em sap greu que alguns perfils de vegades puguin quedar invisibilitzats. Si me'n deixo algú, demano disculpes d'antuvi; el meu reconeixement abraça absolutament tothom.

Gràcies per no defallir mai i per mirar sempre a la persona abans que al pacient. Per tot el que sou i per tot el que feu dia a dia, moltes gràcies de tot cor.

Desitgem que per molts i molts anys es pugui anar celebrant aquesta diada a Caldes de Montbui, mantenint ben viu l'esperit de la Fundació Santa Susanna.

Moltes gràcies i bona diada a tothom!

ÀNGELS MUÑOZ

Filla del Sr. Norberto Muñoz, usuari de la residència.

El voluntariat no té edat.

Recordo la primera vegada que vaig venir a la Fundació Santa Susanna a fer de voluntària. Jo tenia aleshores uns 55 o 60 anys i em vaig apuntar al grup d'animació. Baixava des de Sant Feliu amb dos voluntaris més, també del meu poble, la Matilde i el Julian, que eren d'una generació més gran que la meva, tindrien aleshores uns 70 o 75 anys

La nostra tasca consistia, tal com es fa encara actualment, en baixar de les seves habitacions als àvis i àvies que volien anar a fer les activitats que es fan al punt de trobada. També col·laboràvem en preparar l'ambientació de la residència de cara a les diferents festes: Nadal, carnaval, etc.. I també els acompanyàvem en les sortides que encara, moltes d'elles, es fan actualment. Recordo especialment el dia que vam anar a Montserrat. Va ser molt gratificant poder-los acompanyar i veure com gaudien cantant a l'autocar, camí del monestir i, en arribar, la pressa que tenien per no fer tard al cant del Virolai, doncs ho esperaven amb gran delit.

Quan fas voluntariat aportes una part del teu temps personal, del teu afecte, de la teva companyia per contribuir al benestar dels avis i àvies que estan a la residència, i a canvi reps moltíssims beneficis, entre d'altres, aprens el que és la solidaritat i l'empatia, a banda que ajudes a crear una societat millor.

Passats uns anys vaig deixar de venir com a voluntària a la residència, doncs els meus pares s'anaven fent grans i necessitaven cada vegada més que jo els ajudés, però tot i això, vaig continuar fent de voluntària, aquesta vegada a Sant Feliu mateix, a Càritas, doncs ho tenia a tocar de casa i la tasca que jo feia no em demanava anar-hi moltes hores.

I sempre que em trobava la Matilde i el Julian, m'explicaven el que continuaven fent a Santa Susanna, els canvis que hi havia, etc. Sempre he admirat les persones que com ells, tot i fer-se grans, continuen fent de voluntaris.

Tot això que us he explicat és per dir-vos que ara, quan vaig fer 72 anys, vaig tornar de nou a fer-me voluntària a la residència, i aquí em teniu. Ara no estic al grup d'animació, sinó que he optat per fer

d'acompanyant a avis i àvies i fer-los companyia i xerrar una bona estona. Sempre vinc sense cap expectativa del que farem o parlarem aquest dia. Deixo que tot flueixi per si sol, i no saps com, però la conversa surt per si sola.

Un dels temes que més els hi agrada parlar-me és de la seva infantesa, del que feien, a què jugaven, si eren una mica trapelles o no, dels seus amiguets de batalla... És una cosa que ja havia pogut comprovar amb la meua mare mentre la cuidava, i és ben cert allò que diuen que tots tenim un nen o nena interior que mai ens ha abandonat i que quan som grans tots tornem a recuperar.

En canvi, poques vegades parlem de les notícies que passen pel món, com si el món exterior ja no els hi interessés gaire, a no ser que sigui una notícia molt propera com pot ser parlar de l'incendi que fa poc hi va haver a Sentmenat.

I evidentment, tots em parlen dels seus fills i filles, que si eren uns bons estudiants, de si es van casar o no, i de totes aquestes coses que solen passar en una família.

També intento esbrinar quines són les seves aficions, i si veig que alguna tarda em diuen que volen jugar al domino, per posar un exemple, doncs també m'hi apunto, doncs és un joc que a mi sempre m'ha agradat molt.

Altres vegades porto alguns exercicis per treballar la memòria, són exercicis que també els hi acostumen a agradar: jocs de lletres, trobar la paraula amagada, etc.

Les persones grans, més que cap altre col·lectiu, crec jo, necessiten el contacte amb altres persones que les reconfortin i omplint una mica la buidor que poden sentir degut a les pèrdues i absències que han tingut al llarg de la seva vida. Es tracta de poder omplir una mica aquesta "soledat no desitjada" que poden sentir en el seu interior.

Mai és tard per fer de voluntari. Tinguis 70, 80 i, perquè no, 90 anys, si estàs bé de salut i les teves condicions personals ho permeten, són també anys en que encara pots contribuir a fer millor la societat en què vivim. Ajudar als altres és una forma de veure la teua situació personal des d'una altra perspectiva, i això fa que tinguis sentiments de gratitud ja que valores més el que tens.

No valen excuses. Moltes vegades diem que això del voluntariat és pel jovent, que nosaltres ja som massa grans per fer aquestes coses;

o també ens excusem dient en que fa massa fred o que fa mandra sortir de casa.

Us animo a fer de voluntaris i, a canvi, tindreu moltes satisfaccions.

Per acabar només voldria remarcar que a tots nosaltres ens agrada que ens tractin amb alegria, bondat, consideració, respecte, comprensió, i sobretot amb AMOR. I tots aquests ingredients es troben en una recepta culinària que us passo per si us pot ser útil, tant en la vida en general com, en el cas que ens ocupa, per tractar amb els avis i àvies. M'ha arribat mitjançant un llibre escrit per Alfonso Milagro, missioner claretà de Mendoza (Argentina):

“Tome una gran cantidad de alegría y déjela hervir a fuego lento, sin parar. Póngale un tazón bien lleno de leche de la bondad y enseguida agregue una medida completa de consideración y respeto hacia los demás. Mezcle con estos ingredientes una cucharada de comprensión; pero una buena cucharada, no una de café, sino soperá; si pone un cucharón, la receta no se estropeará, más bien ganará. Sazone todo esto con abundante caridad; desparrámela bien por todo el conjunto de horas, tiempos y personas. Mezcle todo perfectamente y enseguida con todo cuidado ciérnalo por un colador, para eliminar cualquier partícula de egoísmo. Para servirlo, sirvalo con abundante salsa de amor. Es exquisito y cautivador.”

PAQUITA PERMANYER
Voluntària de Santa Susanna

Mai saben allò que ens depara la vida.

Vaig arribar a la Fundació Santa Susanna ara fa quatre estius. Soc infermera oncològica amb vint-i-vuit anys treballant al mateix centre, l'ICO. I ara, amb l'experiència del coneixement, del temps i de les situacions viscudes he escollit quin serà el meu darrer camí laboral. Vaig deixar la meva institució i vaig donar un salt mortal per venir a treballar a aquest centre.

El destí em va fer creuar amb la Dra. Pilar Loncan, que amb molt d'orgull va parlar-me de Santa Susanna, del seu PADES i de les seves persones. Jo, Caldes, ho coneixia com a poble bonic, per les seves termes i pels seus equips de futbol. Tinc dos fills, el Diego i el Pablo, que han jugat molts cops contra equips calderins.

El destí em va portar a aquest centre. Vaig escollir fer PADES. En aquest moment de la meva vida. Vaig arribar amb molts canvis pel davant. No parlaré d'equips, que professionalment ho som, i molt bons; sinó de família.

Santa Susanna és un centre petit on tothom es coneix. Cobreix totes les necessitats de les persones: a casa o ingressades. Veritablement, la persona, pacient, client, família, està al centre de l'assistència i des d'aquí ens encarreguem de la resta.

La humanitat que he trobat en tots el companys de servei PADES, de plantes, dels meus superiors, dels altres equips, administratius, neteja, cuina, manteniment... TOTS és el millor regal del dia a dia.

Caïem, però ens aixequem amb ajuda els uns dels altres.

Tots els dies aprenem, entre nosaltres i de vosaltres.

Tinc molt clares quines son les meves premisses.

No sempre podem curar, però sí sempre hem de cuidar.

Amb ajuda de tots els professionals de la institució, CAMINEM CUIDANT.

ELVIRA GARCIA
Treballadora de la Fundació Sociosanitària Santa Susanna

SANTA SUSANNA

lema 2026

Caldes de Montbui, 11 d'agost de 2026